

HET HERSTEL EN DE BEKERING VAN DE JODEN

GEPREEKT OP DONDERDAGAVOND 16 JUNI 1864

IN DE “METROPOLITAANSE TABERNAKEL”, NEWINGTON

DOOR

REV. C.H. SPURGEON

**Tot ondersteuning van de Fondsen van de
Britse Stichting voor bevordering van het Evangelie onder de Joden.**

Preek nr. 582

NEDERLANDSE EN ENGELSE EDITIE

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011**

HET HERSTEL EN DE BEKERING VAN DE JODEN

1 De hand des HEEREN was op mij, en de HEERE voerde mij uit in den geest, en zette mij neder in het midden ener vallei; dezelve nu was vol beenderen.

2 En Hij deed mij bij dezelve voorbijgaan geheel rondom; en ziet, er waren zeer vele op den grond der vallei; en ziet, zij waren zeer dor.

3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden? En ik zeide: Heere HEERE, Gij weet het!

4 Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen, en zeg tot dezelve: Gij dorre beenderen! hoort des HEEREN woord.

5 Alzo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal den geest in u brengen, en gij zult levend worden.

6 En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.

7 Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was, en er werd een geluid, als ik profeteerde, en ziet een beroering! en de beenderen naderden, elk been tot zijn been.

8 En ik zag, en ziet, en er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op; en Hij trok een huid boven over dezelve, maar er was geen geest in hen.

9 En Hij zeide tot mij: Profeteer tot den geest; profeteer, Mensenkind, en zeg tot den geest: Zo zegt de Heere HEERE: Gij geest! kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.

10 En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir.

Ezechiël 37:1 - 10.

(1) Dit visioen is vanaf de tijd van Hiëronimus beschouwd als een beschrijving van de Opstanding. En zeker kan het zo met veel nut worden toegepast. Wat een gezicht van de grote dag wordt ons als in een schilderij voor het oog vertoond! Het grote leger van hen, die eens dood waren, blijkt levend te worden, zoals wij lezen. Hier hebben wij een zeer geschikte en gepaste vraag dat ook in een graftombe gesteld kan worden. „Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?“ Neerkijkend in het donkere graf, of zoals een doodgraver een blik werpt op de vermolmde overblijfselen, die eens vervuld waren met leven, kan het ongeloof de vraag wel stellen: ‘Kunnen deze beenderen weer levend worden?’ Het geloof kan geen bevredigender antwoord geven dan dit: *O Heere God, Gij weet het.*

Maar hoewel de uitleg van deze visie (over de Opstanding) zeer juist kan zijn, moet het aan elk weldenkend mens toch heel duidelijk zijn, dat niet de betekenis van deze passage is. Er wordt geen zinspeling door Ezechiël gemaakt op de Opstanding. Zo'n onderwerp zou geheel buiten de bedoeling van de toespraak van de Profeet geweest zijn. Ik geloof dat hij niet meer aan de Opstanding van de doden dacht, dan van de bouw van Sint Pieterkerk in Rome, of aan de emigratie van de Pelgrim Vaders! Dat onderwerp is totaal vreemd aan wat hier voorhanden is en behoort totaal niet bij de bedoeling van de Profeet in deze passage.

Hij sprak over *de inwoners van Israël* en profeteerde betreffende hen. En duidelijk betrof het gezicht, volgens de eigen interpretatie van God Zelf, hen en hen alleen, want: „deze beenderen zijn het ganse huis van Israël.“ Het was geen visioen betreffende alle mensen, en zeker niet betreffende alle mensen bij de Opstanding uit

de dood. Het had een direct en speciaal opzicht op het Joodse volk.

(2) Deze passage nogmaals, is zeer vaak uitgelegd en ik durf zeggen, zeer zuiver gebruikt, om *de herleving van een dodige Kerk* te beschrijven. Dit visioen kan beschouwd worden als een beschrijving van de lauwe staat en de geestelijke slaapzucht in een Kerk. Waarom de droevige vraag kan worden gesteld: ‘Kunnen deze beenderen levend worden? Kan die doodse bediening weer opwaken tot een levende kracht? Kunnen deze koude diakens weer met heilige hitte gloeien? Kunnen die geesteloze leden weer in heiligheid, in ernstige zelfverloochening toenemen? Is het mogelijk dat die de slaperige, vormelijke Kerk weer in echte ernst kan herleven?’

Dergelijke veronderstellingen zullen in het hart van velen in de tijd van de Hervorming wel voorgekomen zijn. Het scheen onmogelijk toen de Roomse godsdienst aan de macht was, dat het geestelijke leven ooit opnieuw in de Kerk zou terugkeren. De Godsvrucht scheen dood en begraven. En de kloosters, de geestelijkheid, het bijgeloof en de misleiding, hadden evenals grote opgerichte graven, alles wat goed was ingeslikt. Maar de Heere verscheen voor Zijn volk en bracht de begraven Waarheid Gods uit zijn graf tevoorschijn, zodat weer in elk deel van de bekende wereld de Naam van Jezus Christus werd verhoogd en de zuivere leer gepredikt! Zo was het in ons eigen land.

(3) Toen zowel de Staatskerk als de van haar Afgescheidenen in een geestelijke dood waren gevallen zouden wij ook terecht kunnen zeggen „Kunnen deze beenderen levend worden?“ Maar Whitfield en Wesley werden door God verwekt en zij profeteerden tot de droge beenderen. En deze stonden op en werden vervuld met de Geest van God tot ‘een zeer groot heir’. Laat de menigten van Kingsdown en de massa’s van de Kennington Gemeenschap vertellen van de levenmakende kracht in de Naam van Jezus! De vervallen Kerken kunnen het zekerst herleven door de prediking van het Woord, dat vergezeld gaat met de ‘adem van de hemel’ voortkomend van de vier winden. *O Heere, zendt ons dergelijke herleving nu, want veel van uw Kerken hebben er behoefte aan. Ze zijn als doden, evenals de lijken die rondom hen in het kerkhof slapen.*

Maar terwijl wij graag toestaan dat deze toestand zeer gepast is in vergelijking met onze tekst, zijn wij ten volle overtuigd dat dit niet de zaak is waar deze passage naar verwijst. Het zou totaal vreemd zijn aan de loop van de gedachten van de Profeet om te denken aan het herstel van de ingezonken ijver en het opnieuw aanwakkeren van afgezakte liefde. Hij overwoog toen niet de Hervorming van Luther of van Whitfield, noch de herleving van de één of andere Kerk. Nee, hij sprak van zijn eigen volk, van zijn eigen ras en van zijn eigen stam. Hij moet beslist zijn eigen mening goed gekend hebben. En geleid door de Heilige Geest, geeft hij ons de verklaring van het visioen. Niet zo, dat de Heere zegt: „Mijn stervende Kerk zal worden hersteld.“ Maar: „*Ik zal u uit uw graven doen uitkomen, o Mijn volk, en zal u brengen in het land van Israël.*” Met zeer grote correctheid kan deze passage ook gebruikt worden voor het troosten van gelovigen in hun donkere en bewolkte dagen. Wanneer zij hun troost hebben verloren, wanneer hun geestelijke vreugde is ingezonken als verwelkte bloemen, wanneer zij niet meer bekwaam zijn om duidelijk hun aandeel te lezen ‘aan hun huis in de hemelen,’ worden zij er weer aan herinnerd dat God tot hen in gunst en genade wilt terugkeren, dat de droge beenderen kunnen leven en weer zullen leven! Dan gedenken zij dat de Geest van God opnieuw op het volk kan neerdalen zelfs wanneer zij gereed waren om alle hoop op te geven en in wanhoop neerliggen. Hij kan komen

en hen zó verlevendigen, dat de arme, bevende kudde kan veranderen in soldaten die door God op hun voeten worden geplaatst, zodat het een zeer groot leger wordt! Geen graf van smart kan de onsterfelijke vreugde van gelovige weerhouden, ‘wanneer het op de derde dag voor en Heere zal verrijzen’, en nooit verderving meer zien zal! Elk been zal tot zijn been komen, tot uw troost en een leger van vreugde zal in uw ziel leven. De passage kan zeker zo gebruikt worden zonder die geweld aan te doen. En zo zal deze veel troost aan het volk van God kunnen toebrengen.

Maar wij nemen nog een keer de vrijheid met te zeggen, dat dit niet de bedoeling van de Profeet is en dat wij niet geloven hij aan iets van dien aard bedacht. Wij menen dat hij alleen sprak van zijn eigen volk, zijn eigen ‘bloedverwanten naar het vlees.’ Nogmaals. Er is geen twijfel aan dat wij in deze passage een opvallend beeld zien van de levendmaking van dode zielen. De mensen zijn van nature enkel als deze droge beenderen die in de open vallei worden blootgesteld. De gehele geestelijke staat is verloren. Het sap en het merg van het geestelijke leven van het mensdom zijn uitgedroogd. De menselijke aard is niet alleen dood, maar als doodsbeenderen die lang in de zon hebben gelegen, zijn ze alle sporen van het Goddelijke leven verloren. De wil en het vermogen hiertoe zijn weg. De geestelijke dood regeert ongestoord. Maar toch kunnen de droge beenderen weer leven! Onder het prediken van het Woord kunnen de meest vuilste zondaars worden heroverd, kan de weerbarstigste wil worden onderworpen, kan het onheiligst leven worden geheiligd! Wanneer de heilige ‘Adem’ uit de vier winden komt, wanneer de Goddelijke Geest afdaalt om het Woord toe te passen, dan zullen menigte zondaars, - zoals op de gezegende dag van de Pinksteren, - op hun voeten verheven worden, een uitzonderlijk groot heil, om de Heere hun God te prijzen.

Maar u bemerkt wel, dat dit niet de eerste en juiste interpretatie van de tekst is. Het is in werkelijkheid niets meer dan een zeer opvallend parallelle toestand voor ons. Het is niet de zaak zelf. Het is slechts gelijk aan de manier waarop God een natie in zedelijk opzicht hersteld, en de manier waarop Hij een individu bekeerd. De manier waarop Israël zal worden gered is hetzelfde waardoor elke individuele zondaar zal worden gered. Het is echter niet dat éne geval waar de Profeet op ziet. Hij bekijkt een groot aantal gevallen en de vele omstandigheden die onder het Joodse volk worden gevonden in hun genadige levendmaking en heilige wederopstanding.

Zijn eerste en primaire bedoeling was van hén te spreken. Hoewel het juist en wettig is om een passage in zijn breedst mogelijke betekenis te verklaren met dien verstande „dat geen Heilige Schrift van eigen uitlegging is,” houd ik het als verraad aan Gods Woord om zijn primaire betekenis te veronachtzamen en constant te zeggen: ‘dit en dat is de primaire betekenis, maar het is van geen goed gevolg, daarom zal ik de woorden op een ander onderwerp toepassen.’ De prediker van de Goddelijke Waarheid mag nooit de betekenis die de Heilige Geest eraan geeft prijsgeven! Hij zou zorg moeten dragen dat hij het zelfs nimmer op de achtergrond plaatst. De eerste betekenis van een tekst, de betekenis van de Geest, moet het eerst worden verklaard, Hoewel er vrijheid is voor het overige, zou toch de eerste betekenis de belangrijkste plaats moeten innemen. Laat dit de opperste plaats in de synagoge hebben. Beschouw het zeker niet als ondergeschikt, noch in aandeel of belang daarin, dan enige andere lering die uit de tekst getrokken kan worden.

De betekenis van onze tekst zoals die door de samenhang wordt verklaard, is overduidelijk, wat de woorden ook mogen betekenen:

1. *Ten eerste, dat er een politiek herstel van de Joden zal zijn in hun eigen land en in hun eigen nationaliteit.*
2. *Dan ten tweede, ligt er in de tekst en in de context de duidelijkste verklaring dat er een geestelijk herstel - in feite een bekering – van de stammen van Israël zijn zal.*

1. Ten eerste: er zal een politiek herstel van de Joden zijn.

Israël is nu uitgewist van de landkaart van de volkeren. Haar zonen zijn ver- en wijdverspreid. Haar dochters wenen bij alle rivieren op aarde. Haar heilig lied is verstomd; geen koning regeert in Jeruzalem! Zij brengt geen gouverneurs onder haar stammen voort. Maar zij zal worden hersteld! Zij moet „opstaan uit de doden.” Wanneer haar eigen zonen alle hoop hebben opgegeven, dan is God nabij om aan haar te verschijnen. Zij moet gereorganiseerd worden. Haar verspreide beenderen moeten samengebracht worden. Er zal opnieuw een binnenlandse overheid zijn. Er zal opnieuw de vorm van een politiek lichaam komen. Een Staat zal worden opgericht en een koning zal regeren. Israël is nu vervreemd van haar eigen land. Haar zonen, hoewel zij het heilige stof van Palestina nooit kunnen vergeten, sterven echter in een hopeloze afstand van haar toegewijde grenzen.

Maar het zal niet voor altijd zo zijn, want haar zonen zullen zich opnieuw verheugen. Haar land zal genoemd worden beulah – dat is getrouwd - *want gelijk een jongeling een maagd trouwt, zo zullen haar zonen haar trouwen.* (Jesaja 62) „Ik zal u in uw eigen land planten”, is de belofte van God aan hen. Zij zullen opnieuw op haar bergen wandelen, weer onder haar wijnstokken zitten en zullen zich onder haar vijgenbomen verheugen! Zó moeten zij weer worden herenigd. Er zal niet twee, noch tien, noch twaalf (stammen) zijn, maar één Israël, prijzende één God en dienend één Koning. En die éne Koning is de Zoon van David, de neergedaalde Messias! Zij moeten een nationale welvaart hebben die hen beroemd zal maken. Ja, zo glorieus zullen zij zijn dat Egypte, Tyrus, Griekenland en Rome allen hun glorie zullen vergeten vanwege de grote pracht van de troon van David!

De dag zal nog komen wanneer alle hoge heuvels met afgunst zullen opspringen omdat dit de heuvel is die God heeft verkoren! De tijd zal komen wanneer het heiligdom van Sion opnieuw en gedurig door de voeten van de pelgrims zal bezocht worden. Wanneer haar valleien met liederen zullen weergalmen en haar heuveltoppen met wijn en olie zullen vloeien. Als er een betekenis ligt in woorden, moet dit de betekenis van dit hoofdstuk zijn!

Ik wens nooit de kunst te leren om de betekenis van Gods eigen Woorden te verdraaien. Als er één zaak duidelijk en helder is, de letterlijke betekenis en bedoeling van deze passage – een betekenis niet om te vergeestelijken of te verdampen – moet het duidelijk zijn, dat zowel de Twee als de Tien Stammen van Israël in hun eigen land moeten hersteld worden en dat een koning over hen zal regeren. *“Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarheen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land. En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israëls; en zij zullen allen tezamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn.”*

Ik ga niet nu in op de theorieën van het Duizendjarig Rijk, of in enige speculatie in verband met data. Ik weet niet genoeg over dergelijke dingen en ik ben er niet zeker van, dat ik word geroepen om mijn tijd in dergelijk onderzoek door te brengen. Ik word geroepen als dienaar van het Evangelie, veeleer dan voorspelling toe te dienen.

Zij die in dergelijke dingen wijs zijn, prijs gerust hun wijsheid, maar ik heb de tijd niet om het te verwerven, noch de neiging om zielswinnende doelen te verlaten voor minder belangrijke thema's.

Ik geloof dat het heel wat beter is om veel van deze beloften en veel van deze genadige vooruitzichten van gelovigen te aanvaarden om hun volle kracht op ons hart te laten inwerken, zonder hen van hun eenvoudige heerlijkheid te beroven door het trachten om data en cijfers te ontdekken.

Laat dit dan zo zijn, echter, er ligt deze betekenis in de woorden: Israël zal nog hersteld worden - en niet zonder vrucht; - over het land van Israël zal de Heerlijkheid nog schijnen. En Hij, uw eens verworpen Koning, de Messias, zal de uwe zijn! Zijn uitverkoren Bruid, die met Hem wordt gesteld om over heel de aarde te regeren, zal eerst opgebouwd worden, en u zult de oneindige waarde van uw Verlosser kennen. Dan zult u onder de vreedzame regering van Jezus en Zijn Bruid, Zijn gunst en glorie doen klinken over de hele aarde. De naties zullen tot uw glorierijk licht toevloeien, o Sion; en alle eilanden zullen wachten om het blijde lied aan te vangen.

Maar, er is hier een tweede betekenis.

2. Israel zal een geestelijke opwekking of bekering krijgen.

Zowel de tekst als de context leren dit. De belofte is, dat zij van hun afgoden afstand zullen doen. Zie, zij hebben dit al gedaan! „En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun afgoden.” Welke fouten de Joden ook hebben, zij hebben zeker geen afgoderij. „De Heere uw God is één enig God,” is een waarheid die veel beter opgevat wordt door de Joden dan door een ander mens ter wereld, behalve de Christenen. Voor altijd gespeend aan de verering van alle beelden, om het even welke soort, is de Joodse natie nu sterk gehecht aan tradities of is een slachtoffer van filosofie. Zij moet echter, in plaats van deze waanideeën, een geestelijke religie hebben; ze moet haar God liefhebben. „*Zij zullen Mij tot een volk zijn en ik zal hen tot een God zijn.*”

De onzienlijke, maar Almachtige Jehovah moet in geest en in waarheid door Zijn oude volk worden aanbeden. Zij moeten tot Hem op Zijn eigen ingestelde Weg komen, de Middelaar aannemende, Die hun vaders verworpen hebben. Zij zullen weer komen in een Verbondsbetrekking met God, zoals onze tekst leert. „*Ik zal een Verbond des vredes met hen maken.*” Nu, Jezus is onze Vrede. Waar wij uit afleiden, dat Jehovah in het Genadeverbond met hen zal komen. Het Verbond waarvan Christus het Verbondshoofd is, de Hoofdinhoud en de Borg is. Zij behoren te wandelen in de verordeningen en de inzettingen van God en zo de praktische gevolgen uitstralen van de vereniging met Christus die hen vrede heeft gegeven. Al deze beloften impliceren zeker dat het volk van Israël tot God bekeerd moet worden en dat deze bekering duurzaam moet zijn. De tabernakel van God zal met hen zijn! De Allerhoogste zal op een speciale manier, Zijn heiligdom in het midden van hen hebben, voor eeuwig. Zodat, welk naties ook in deze laatste dagen kunnen afvallen en omkeren van de Heere, het volk van Israël kan dit nooit, want zij zullen waarachtig en blijvend bekeerd worden. De harten van de vaders zullen met de harten van kinderen wederkeren tot de Heere hun God; en zij zullen het volk van God zijn tot het einde van de wereld.

Wij zien dus uit naar deze twee dingen. Ik ga niet in op de theorie welke van beide het eerst zal komen; óf dat zij eerst worden hersteld, en daarna bekeerd worden, óf ze zullen eerst bekeerd en dan hersteld worden. Zij zullen hersteld en zij zullen ook bekeerd worden. Laat de Heere deze zegeningen geven in Zijn eigen orde en wij zullen volkomen tevreden zijn welke manier zij komen. Wij houden dit voor onze

vreugde en onze troost dat deze dingen zullen gebeuren en dat zowel met een geestelijke als met een tijdelijke troon. De Koning Messias zal glorieus neerzitten en onder Zijn volk regeren.

II. Nu kom ik aan het praktische deel van mijn preek vanavond.

De middelen van het herstel

Kijkend naar deze kwestie zijn wij zeer geneigd te zeggen, „hoe deze dingen kunnen geschieden? Hoe kunnen de Joden tot Christus bekeerd worden? Hoe kunnen zij tot een natie worden gevormd? Zeker, hun toestand is net zo hopeloos als die van de doodsbeenderen in de vallei! Hoe zullen zij van hun aardsgezindheid ophouden of van hun onafgebroken jagen naar rijkdom afstand doen? Hoe zullen zij gespeend worden van hun dweepzieke gehechtheid aan hun Talmudische tradities? Hoe zullen zij verlost worden van die hardheid van hart waardoor zij de Messias van Nazareth, hun Heere en Koning, haten? Hoe kunnen deze dingen zijn?

De profeet zegt niet het niet kan gebeuren. Zijn ongeloof is zó groot niet, maar tegelijkertijd is het nauwelijks in te denken dat zo'n werk ooit mogelijk kan zijn. Hij stelt echter zeer wijselijk de vraag terug aan zijn God: „*O Heere God, Gij weet het.*” Nu, sommigen van u zijn vanavond zeer uitzierend hiernaar. U verwacht de bekeering van de Joden zeer spoedig te zien, misschien binnen een maand of twee. Ik hoop dat u het moge zien zoals uw wensen het hebben gedateerd.

Anderen van ons zijn niet zo optimistisch en hebben een somberder kijk op een lange toekomst van ellenden. Goed, laat ons samen vóór God komen vanavond en zeggen, „*O Heere God, Gij weet het. En als U het weet Heere, zullen wij tevreden zijn om het geheim aan U over te laten! Zeg ons alleen wat U van ons wil dat wij doen zullen. Wij vragen niet om voeding voor speculatie, maar wij vragen om het werk. Wij vragen om iets in de praktijk te mogen doen, dat wij de Joden kunnen aantonen dat wij werkelijk van hen houden en dat wij hen tot Christus willen brengen.*”

In antwoord hierop zegt de Heere tot Zijn knechten: „*Profeteer tot deze beenderen.*” Zodat onze plicht vanavond als Christenen, is, te profeteren tot deze beenderen. En wij zullen dan Gods voornemen vervuld zien wanneer wij het voorschrift van God uitvoeren. Ik wil dat u opmerkt, dat hier van twee soorten profeteren wordt gesproken. Ten eerste profeteert de Profeet tegen de beenderen; *dit is preken*. En vervolgens profeteert hij tegen de vier winden; *dat is het gebed*.

Het prediken heeft zijn aandeel in het werk, maar door het gebed wordt het doel bereikt. Want nadat hij geprofeteerd had tot de vier winden, - en niet daarvóór - beginnen de beenderen te leven. Alles wat het prediken deed was het bewegen en bijeenbrengen van de beenderen, maar het was het bidden wat het werk voltooide. Want toen kwam God de Heilige Geest om hen het leven te geven!

Het prediken en het bidden zijn vanavond de twee hoofdpunten van dit deel van mijn preek. Wij zullen van elk kort spreken.

1. Het is de plicht en het voorrecht van de Christelijke Kerk om het Evangelie aan de Jood en aan elk schepsel te prediken. En dit doende kan zij het visioen wat vóór ons ligt veilig aannemen tot haar gids. Zij kan het nemen tot haar gids, eerst, in verband met de *inhoud*. Wat behoren wij te prediken?

De tekst zegt, dat wij behoren te preken. En zonder twijfel, bij elke zending onder de Joden moet de voorzegging van God zeer opvallend voor het openbare oog zichtbaar

gemaakt worden. Het schijnt me toe, dat de manier waarin de Joodse visie moet worden uitgelegd, zodanig is, dat de hoop van de Joden aan die schitterende toekomst, - die zowel in het Oude- als het Nieuwe Testament voor Israël wordt voorzien, - hen vaak daaraan doet herinneren. Elk mens heeft een tere kant en een warm hart voor zijn eigen natie. Als u hem vertelt dat in uw standaardboek een openbaring is gedaan, dat die natie een belangrijk deel in menselijke geschiedenis zal uitoefenen, - ja, de hoogste plaats in het parlement van de naties - dan valt iemands vooroordeel aan de kant en hij luistert naar u met de grootste aandacht.

Ik zou niet, zoals sommigen doen, aanbevelen om altijd deze profetie te prediken in elke gemeente. Maar een grotere bekendheid zou aan de voorzeggingen gegeven moeten worden in het onderwijzen van de Joden, meer dan onder andere mensen.

Echter, de belangrijkste zaak dat wij moeten prediken is Christus. Hiervan hangt het af, geliefde broeders. De beste leerreden die wij ooit kunnen doen, zijn die prediken die vol zijn van Christus Jezus, de Zoon van David en de Zoon van God! Jezus, de lijdende Verlosser door Wiens striemen wij genezen worden! Jezus is bekwaam om de aller-verste te behouden; hier is het meest geschikte Onderwerp voor de heidenen.

God heeft alle harten gelijk geschapen en daarom is dit ook het edelste Thema voor de Joden. Paul beminde zijn landgenoten! Hij was geen domoor - hij wist wat het beste wapen was om hun vooroordelen te bestormen en te overwinnen en toch kon hij zeggen: „*Ik wens niets anders te weten, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd.*”

Daarom, verhoog de Messias, zowel voor Jood en heidenen. Spreek over de Zoon van Maria, de eeuwige Zoon van God, de Man van Nazareth, Die niemand minder is dan het Vleesgeworden Woord; God geopenbaard in het vlees en wonend onder ons! Predik Zijn gezegend leven, de gerechtigheid van Zijn volk. Verklaar Zijn smartelijke dood; het uitdelgen van al hun zonden. Rechtvaardig Zijn glorierijke opstanding! De rechtvaardiging van Zijn volk. Vertel van Zijn opvaart in de hoogte. Zijn triomf over de wereld en de zonde! Verklaar Zijn tweede komst, Zijn glorierijke komst om Zijn volk te verheerlijken ‘met de heerlijkheid die Hij voor hen verdient heeft’!

En als Christus Jezus zó wordt gepredikt, zal Hij zeker het Middel zijn om deze beenderen levend te maken! Laat deze prediking van soevereine genade weergalmen! Laat daarin altijd de duidelijke en onderscheiden klank van vrije genade uitkomen.

Ik dacht toen ik dit hoofdstuk nu net las, dat van alle preken die ooit werden gepredikt, deze aanspraak tot de dorre beenderen de meeste Calvinistische is, die het volst is van vrije genade, van alle die ooit werden uitgesproken. Als u het wilt opmerken zult u vinden, dat er geen ‘als’ of ‘maar’ of een voorwaarde in besloten ligt! En wat de ‘vrije wil’ betreft, er wordt zelfs geen melding van gehoord. Het is alleen op deze manier: “*Alzo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal den geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.*”

U ziet, het is alles: ‘Ik zal’ en ‘wil’ naar het voornemen van het Verbond. Het wordt alles verklaard uit Gods besluiten, en zó verklaard alsof er geen tegenstand van mensen mogelijk is. Hij zegt niet, ‘Gij dorre beenderen, u zult leven als u het wenst. U zult leven als u gewillig bent.’ Hij zegt niet tot hen: “Gij zult rechtop staan en zult een buitengewoon groot leger zijn als u tevreden bent en aan Mijn macht uw toestemming verleent.’ Nee, maar het is: ‘Ik wil en gij zult.’ Hun eigen wil doet totaal niet ter zake; want hoe zal de dood een wil hebben in deze zaak?

En zo, geliefde vrienden, zou ik willen dat het Evangelie gepredikt wordt aan Joden en aan heidenen, met zeer duidelijke en onderscheiden merktekenen van vrije, soevereine en almachtige genade.

De mens heeft een wil en God negeert die niet, maar door Zijn almachtige genade leidt hij die in gezegende en zijden ketenen. Hij houdt niet op om te vragen naar de toestemming van de wil wanneer Hij met Zijn boodschap van krachtdadige genade komt. Hij wint die toestemming in door de zoete overtuigingen van Zijn almachtige liefde. Hij komt bekleed in de klederen van Zijn almachtige genade en het meest verharde rebellen zien meteen zo'n aantrekkingskracht in de liefde van God in Christus, dat ze met volle toestemming - tegenin hun oude wil - zich gevangen laten nemen door de genade van God!

Ik geloof niet dat de Joden, of wie anders ook, ooit bekeerd zullen worden door de gebruikelijke leerstellingen van genade. Wij moeten de Goddelijke Waarheid hebben en het geheel ervan. Meerdere en onderscheiden evangelische uitspraken en leerstellingen met de genade van God worden vereist zowel voor Joden als voor heidenen. Predik, predik, predik dan, maar laat het een prediking *van Christus en de proclamatie van vrije genade zijn*.

De kerk, zeg ik, heeft hier een model in verband met de *inhoud* voor de preek.

En ik ben er zeker van dat ze hier ook een model heeft voor de *manier* van de preek. Hoe zullen wij het Evangelie prediken? Moest Ezechiël doen wat sommige van mijn hyper-Calvinistische broeders menen, te moeten zeggen als predikers? De zondaar te waarschuwen maar hem nooit uit te nodigen? Moest Ezechiël heengaan en spreken tot deze beenderen, maar nooit een woord van bevel tot hen spreken? Moest hij de weg der zaligheid verklaren maar hen nooit gebieden daarin te wandelen? Nee! Nadat hij de doeleinden van het Genadeverbond had verklaard, moest hij zeggen: „*Zo zegt de Heere, gij dorre beenderen, leef!*” En zo moet de boodschap van een Evangeliedienaar, wanneer hij de doeleinden van Goddelijke genade heeft verklaard, aan zondaars luiden: „*Zo zegt de Heere, geloof in de Heere Jezus Christus! Vertrouw op Christus en u zult behouden worden!*” Wie u ook bent, Jood of heiden. Of uw spraak is dat uit het land van Kanaän of een heidense taal. Of u afkomstig bent van Sem, Cham, of Jafeth: vertrouw op Christus en u zult zalig worden! Vertrouw dan op Hem, gij droge beenderen, en leef! Verdorde hand, strek u uit! Lamme mensen, spring op! Blinde ogen, zie! Gij doden, dorre beenderen, leeft!

Onze manier van preken moet zowel bevelend als onderwijzend zijn. Toont berouw en bekeerd u, elke een van u. Grijpt naar het eeuwige leven. Zoekt en u zult vinden. Klopt en u zal opengedaan worden. „Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden!”

Wij hebben hier bovendien een model wat geschikt is voor ons *publiek*. Het komt ons niet toe onze gemeente uit te zoeken, maar wij moeten gaan waar God ons stuurt. En als Hij ons in de open vallei zou sturen waar de beenderen zeer droog zijn, moeten wij daar preken. Ik vertrouw erop dat mijn broeders van *de stichting voor de Voortgang van het Evangelie onder de Joden* nooit hun werk alleen aan de goede Jood zal beperken, aan de respectabele Jood, aan de bestudeerde Jood - laat hem deze onder de overigen zoeken - maar ik hoop dat zij ook zullen zoeken onder de onwetenden, de minderen, ook de armen en gevallenen. De beste oogsten van de Kerk zijn over het algemeen de oogsten onder de armen. Voor één tarwekorrel die vruchtbaar geworden is op de hellingen van rijkdom, zijn duizenden opgekomen om veel vrucht in de valleien van armoede en duisterheid voort te brengen. De armen wordt het Evangelie gepredikt; dit is de roem van het Evangelie! De armen ontvangen het Evangelie; dit is zijn succes! Predik dit aan de droge beenderen.

Zeg niet, ‘deze en dergelijke mensen zijn dweepziek.’

De zaak ligt niet bij hem, noch bij zijn dweperij, maar bij God! Deze beenderen waren zeer droog, maar ze werden toch levend. Het maakt toch heel weinig uit, als we moeten kiezen tussen de éne mens en de andere wanneer allen dood zijn! Een klein verschil in doodsheid maakt niet veel uit wanneer allen dood liggen in de zonde. Dat sommige mensen dronken zijn en andere gematigd, dat sommige mensen vuile zondaars zijn en anderen rein, maakt een zeer groot verschil uit in het morele en burgerlijk leven. Maar in werkelijkheid zeer weinig verschil in de geestelijke wereld, want daar overkomen dezelfde dingen aan hen allebei. Als zij niet geloven zullen zij beiden verloren gaan. En als zij op Jezus Christus vertrouwen zullen zij samen behouden worden! Laat daarom de grote wreedheid van mensen, of hun grote hardheid van hart, nooit een belemmering in onze benadering zijn, maar zeg hen aan, hoe dood ze ook zijn: ‘*Gij dorre doodsheiden, leef!*’

En hier hebben wij weer een andere les in verband met het **gezag van de prediker**. Als u nauwkeurig opmerkt, zult u zien dat de profeet zegt: „Hoor het Woord van de Heere.” Wij moeten noch naar Jood noch naar christenen gaan in onze eigen gezag, of steunen op onze eigen boodschap. Ik heb geen recht een mens te bevelen om dit of dat te geloven tenzij ik een ambassadeur van God ben. Als Gods gezag mij begint te leiden en te machtigen, spreek ik niet meer als mens naar zijn eigen inzicht, maar als de mond van God. Laat ieder van ons zó gaan, wanneer wij proberen om zielen te redden, voelend de hand van God op ons, met een ziel vervuld met bezorgde gedachten en ten hoogste bewogen met ernstige begeerten. Laat ons spreken, alsof wij nooit meer kunnen spreken, als stervende mensen tot stervende mensen, rustend op de macht van de God en smekend Hem, om met ons en door ons het goede voor de mensen uit te werken.

Bedenk Christenen, hoe bescheiden u mag zijn wanneer u Gods Woord spreekt, dat het Woord een gezag heeft wat een mens geen verontschuldiging zal geven als hij het verwerpt. Houdt altijd de Waarheid van God voor aan uw medemens, als iets wat u dierbaar is, niet als iets waarmee hij kan spelen of waarmee hij kan doen wat hij zelf wil; of, waarmee hij naar zijn eigen optie mag kiezen of het veronachtzamen als dat hem aanstaat. Maar leg het op hem zoals het in waarheid is: *het Woord van God*. En wees niet tevreden, tenzij u hem waarschuwt dat het zijn eigen risico is dat hij de uitnodiging verwerpt en dat zijn bloed op zijn eigen hoofd zal zijn als hij het goede Woord van Gods gebod verdraait. Hiermee hebben wij, denk ik, alle richtlijnen die voor ons nodig zijn om te preken.

En wat deze stichting betreft en elke andere stichting die naar de bekering van zondaars streeft, moet doen, is, *erop uitgaan en preken, preken, preken!* Niet teveel tijd besteden aan drukwerk, noch op scholen, noch kerkelijke gebouwen, maar het Woord van God preken! Want boven alles is dit de stormram die de poorten van de hel doet schudden en zijn ijzeren grendels verbreekt. God heeft de ‘dwaasheid van het prediken’ gekozen, opdat Hij daardoor behouden zou die geloven! Het preken is als het blazen van de ramshoorn gebruikt tot neerwerpen van Jericho en als het geluid van de zilveren trompet die bestemd werd om het Jubeljaar in te luiden. Het is de vurige wagen van God om zielen naar de hemel te dragen; en Zijn tweesnijdend zwaard om de legers van de hel te verslaan. Gods geroepen knechten zijn tevens strijders en bouwers, en het Woord dient hen zowel voor een zwaard als een troffel. Preek dan, van de morgen tot de nacht; op alle tijden en telkens bij alle gelegenheden, de „onnaspeurlijke rijkdom van Christus”, en ... Israël zal weer leven!

Ik kan dit punt niet verlaten zonder op te merken hoe de profeet het effect van zijn preken beschrijft. Er was een stem en er kwam een geluid. Was dit het geluid van de stem van de God samengaand met de stem van een mens? Of was het een geluid van de beenderen die over elkaar kropen? Vertegenwoordigt dit de oppositie van een deel aan wie geprekeet wordt? Zeker, oppositie is altijd een goed teken! Wanneer u iemand ertoe kunt brengen om zich tegen u te verzetten, kunt u enige hoop voor hem hebben. Als hij genoeg godsdienstige aandacht heeft en probeert te weerleggen wat u voor hem brengt, mag u dankbaar zijn. Is deze beweging dan een bewijs van oppositie, of is het van onderzoek?

Is het kruipen van de beenderen tot elkaar niet een bewijs dat de mensen samenkomen om te horen en met elkaar te spreken over Goddelijke dingen? Wanneer diverse spieren en het vlees op de beenderen komt, vertegenwoordigt dit niet de verschijning van enkele bekeerlingen, die worden bestemd om de leiders van anderen te worden? Zijn deze krachten en spieren niet de vertegenwoordigers van de mensen die de overigen van het genootschap door-en-door proberen te bewegen?

Het mag zo zijn; en wij mogen verwachten, aangezien Christus onder Joden en heidenen wordt gepredikt, dat wij meer en meer beweging en opwekking mogen zien. Het volk komt samen in grote aantallen en de gehele massa wordt aangemoedigd op een manier zoals de werking van het zuurdeeg doet. Dat is altijd beter dan stagnatie; van een vervolger heb ik meer hoop dan van een stille verachter.

2. Maar nu gaan wij spreken van dat waarin u allen deel kunt nemen.

Misschien kunt u niet meedoen in het preken van het Woord, hoewel ik wens dat u het allen kon. Ik begeer voor u allen de beste giften. Maar in de tweede vorm van 'prophetie' kunt u allen deelnemen.

Nadat de profeet geprofeteerd had tegen de beenderen, profeteerde hij tegen de winden. Hij moest tot de gezegende Geest, de Levengever, de God van alle genade zeggen: „*O Geest, kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.*” Het preken alleen doet weinig. Het kan een beweging maken. Het kan de mensen bijeenbrengen. Er is een aantrekkelijkheid in het Evangelie dat de mensen aantrekt om het te horen. Het heeft bovendien een kracht in zich welke hen zal opwekken. Want het is snel en krachtig 'en scherper dan enig tweesnijdend scherp zwaard.' Maar er is geen levengevende kracht in het Evangelie op zich, zonder de Heilige Geest! De Geest moet eerst blazen en dan zullen deze beenderen leven!

Laat ons onszelf veel toeleggen aan deze vorm van profetie. Broeders en de zusters in Christus, u die voor Israël zorg draagt, ga nu tot de Heere. Ga vanaf nu in ernstig, indringend gebed! Streef ernaar om meer dan ooit bewust te worden van de uiterste noodzaak van deze zaak. Wees ervan overtuigd dat u zonder Christus niets kunt doen! Vergeefs is uw stichting, uw organisatie, uw commissies, uw secretariaat, uw collecten, uw medewerkers, uw missionarissen zonder de Heilige Geest! Blaas uw trompet en verkondig luid wat u te doen hebt - u hebt veel te zaaien - maar u zult weinig maaien tenzij u op de Geest van God vertrouwt!

Er is altijd dit gevaar waaraan wij worden blootgesteld, - hoewel sommigen, ik weet het, denken dat hierin geen gevaar dat bestaat - ik bedoel het gevaar van te kijken op de sterkte of op de zwakheid van het middel; en daardoor hoogmoedig worden door het een of terneergeslagen door het ander.

U bent goed genoeg voor uw werk als God met u is! En als u slechts een handvol hebt, bent u teveel voor uw werk als God niet met u is. God heeft nooit bezwaar tegen de

zwakheid van een mens, want als Hij gaat werken kiest Hij die Hij wil en maakt hem tot een instrument door de Goddelijke macht. Wat zei Hij tot Gideon? “Het volk is teveel voor Mij.” Hij zei niet dat zij te weinig waren. U vindt nooit een geval in Heilige Schrift dat God zei, dat het volk te weinig was. „Het volk is teveel voor Mij.” Menselijke sterkte staat Gods werk meer in de weg dan menselijke zwakheid. Ja, menselijke zwakheid, aangezien het ruimte geeft voor de kracht van God, is het uitgekozen instrument van God! „Daarom zal roemen in mijn zwakheid”, zegt de Apostel, „opdat de kracht van Christus in mij wone.”

Vertrouw dan op de Heilige Geest als onmisbaar en ga hiermee naar God met uw uitroep: „*Gij Geest kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.*”

Let erop geliefden, dat deze tweede profetie van Ezechiël net zo boordevol van geloof is als de eerste. Hij schijnt geen twijfel te hebben maar spreekt alsof hij de wind kon bevelen. ‘Kom aan!’, zegt hij; en de wind (de Geest) komt. Wij hebben meer geloof in God nodig. Wanneer wij met enig geestelijk werk bezig zijn, zullen wij altijd ons succes vinden naar de maat van ons geloof. Weinig geloof, kleine oogsten! Veel geloof, overvloedige schoven! De kleine vissen komen in kleine aantallen in het net Klein-Geloof. Maar het Sterk-Geloof kan alle grote vissen nauwelijks houden die in haar boot geladen worden. Ik wil niets voor uw stichting vragen, of een meerdere gift van u, dan een groter geloof. Want een groter geloof ontvangend, krijgt u ook Goddelijke kracht en zult zeker succes hebben. De Geest werkt altijd met gelovige mensen.

Mijn geliefde vrienden, de Geest van God is uitgegoten! Hij verblijft in Zijn Kerk als de altijd aanwezige Trooster. Wij moeten niet op Zijn invloeden kijken als een gift die wij toch niet kunnen bereiken. Want Hij wacht hier om ons allen te geven wat wij nodig hebben. Hij woont in het midden van Zijn volk en wij hebben maar te roepen tot Hem en Hij zal Zijn krachtadige macht openbaren en wij zullen zielen behouden, zowel van Joden als heidenen!

Laat uw gebed dan wezen met een gevoel ervan hoezeer u Hem nodig hebt, maar nog meer met een vaste overtuiging dat de Heilige Geest zeker zal komen in antwoord op uw smekingen. En laat het dan uw ernstig gebed zijn: “*O Geest, kom aan van de vier winden.*”

Roep niet tot Mij als een wanhopige maar als iemand die vol is van een sterk verlangen naar wat hij ziet, aangezien de beenderen samen zijn gekomen en wondervol met vlees bekleed zijn! Ja, als iemand die nu met aandoening roept voor de directe voltooiing van het wonder: „*O Geest, kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden.*”

Hier is een voortdurende verhevenheid en kracht; hier is juist wat een gebed doet overwinnen.

O, laat ons krachtig roepen tot God! Wij kunnen niet verwachten grote dingen te zien tenzij wij tot Hem roepen. Maar wij worden helaas beperkt door onze eigen gebeden. ‘Wij zijn niet nauw in Hem!’ Wij zijn slechts beperkt in onszelf. Wij zouden grotere dingen kunnen zien als wij maar konden geloven. Alle dingen zijn mogelijk degene die gelooft. Helaas, het is als vanouds, de Heere Jezus kan tegenwoordig niet veel wonderen doen wegens ons ongelooft. Wij belemmeren de macht van genade! Wij weerstaan, om het zo eens te zeggen, de energie van de Almachtige.

Och, hadden wij groter geloof, om te geloven dat de naties kunnen geboren worden in

één dag! Dat menigten bekeerd kunnen worden tot God op éénmaal!

Wij zullen dat nog zien! Zien, wat onze vaders nooit zagen en wat onze verbeelding nooit heeft gedroomd! Wij zullen lopen van overwinning tot overwinning, marcheren van de éne triomf tot de andere, totdat wij de aller-glorierijkste Verlosser ontmoeten! Achterlatende vijand na vijand en verpletterende leger na leger, zullen wij verder gaan, overwinnende en opdat wij overwinnen, totdat wij Hem begroeten, Die komt op het witte paard van overwinning, Die door alle legers van de Hemel wordt gevolgd! Broeders, houdt goede moed in het werk uws geloofs en de arbeid van liefde, want het is niet en zal niet tevergeefs zijn in de Heere.

Ik spreek vanavond tot enkelen, ik weet het, die geen belang stellen in wat ik heb gezegd, omdat zij zelf geen onderwerp zijn van de Messias. Denk eraan, het geloof is een teken van uw trouw aan Hem. Geloof in Christus en u wordt behouden! Vertrouw op Jezus Christus en u wordt verlost van de Goddelijke toorn en van de macht van uw natuurlijke hartstochten. De Heere verlene u een opstanding, vanavond. O, u die dood was in de zonde ... Zijn naam zal alle lof ontvangen!

Onze vrienden hebben hier in korte tijd op een kleine wijze deze stichting door hun bijdragen bijgestaan. Ze zijn er dus goed op de hoogte mee. Ik heb geen tijd vanavond om in details te treden, maar ik kan alleen zeggen, dat deze stichting lange tijd goed werk onder het Joodse volk heeft gedaan. En ik vraag u hieraan bij te dragen evenals aan andere goede doelen wanneer u zich bewogen voelt en u de gelegenheid krijgt.

EINDE

THE RESTORATION AND CONVERSION OF THE JEWS

**PREACHED ON THURSDAY EVENING, JUNE 16, 1864, BY THE REV. C. H.
SPURGEON,
AT THE METROPOLITAN TABERNACLE, NEWINGTON,
Sermon no. 582**

**In aid of the Funds of the British Society for the Propagation of the Gospel
Among the Jews.**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011**

“The hand of the Lord was upon me and carried me out in the Spirit of the Lord and set me down in the midst of the valley which was full of bones and caused me to pass by them round about: and, behold, there were very many in the open valley. And, lo, they were very dry. And He said unto me, Son of man, can these bones live? And I answered, O Lord God, You know. Again He said unto me, Prophecy upon these Bones and say unto them, O you dry bones, hear the word of the Lord. Thus says the Lord God unto these bones: Behold, I will cause breath to enter into you and you shall live: and I will lay sinews upon you and will bring up flesh upon you and cover you with skin and put breath in you and you shall live. And you shall know that I am the Lord. So I prophesied as I was commanded: and as I prophesied, there was a noise and behold a shaking and the bones came together, bone to his bone. And when I beheld, lo, the sinews and the flesh came up upon them and the skin covered them above: but there was no breath in them. Then said He unto me, Prophecy unto the wind, prophecy, Son of man and say to the wind, Thus says the Lord God: Come from the four winds, O Breath and breathe upon these slain, that they may live. So I prophesied as He commanded me and the breath came into them and they lived and stood up upon their feet, an exceeding great army.” Ezekiel 37:1-10.

This vision has been used, from the time of Jerome onwards, as a description of the resurrection and certainly it may be so accommodated with much effect. What a vision of the great day the words picture before the mind’s eye! The great army of the quick, who once were dead, seem to start up as we read. Here, too, we have a very fit and appropriate question to be asked in a tomb—“Son of man, can these bones live?” Looking down into the dark grave, or watching the sexton as he throws up the moldering relics, once infused with life, well may unbelief suggest the enquiry—“Can these bones live?” Faith cannot at all times give a more satisfactory answer than this—“O Lord God, You know.” But while this interpretation of the vision may be very proper as an accommodation, it must be quite evident to any thinking person that this is not the meaning of the passage. There is no allusion made by Ezekiel to the resurrection and such a topic would have been quite apart from the design of the Prophet’s speech. I believe he was no more thinking of the resurrection of the dead than of the building of St. Peter’s at Rome, or the emigration of the Pilgrim Fathers! That topic is altogether foreign to the subject at hand and could not by any possibility have crept into the Prophet’s mind. He was talking about the people of Israel and prophesying concerning them. And evidently the vision, according to God’s own interpretation of it, was concerning them and them alone, for, “these bones are the whole house of Israel.” It was not a vision concerning all men, nor, indeed, concerning any men as to the resurrection of the dead—it had a direct and special bearing upon the Jewish people. This passage, again, has been very frequently and I dare say very properly, used to describe the revival of a decayed Church. This vision may be looked upon as descriptive of a state of lukewarmness and spiritual lethargy in a Church when the question may be sorrowfully asked—“Can these bones live?” Can that dull minister wake up to living power? Can these cold deacons glow with holy heat? Can those unspiritual members rise to something like holy, earnest self-sacrifice? Is it possible that the drowsy formal Church could start up to real earnestness? Such suggestions might well have occurred to many minds at the time of the Reformation. It did seem impossible, when Popery was in its power, that spiritual life should ever again return to the Church. Piety seemed to be dead and buried and the cloister, the clergy, superstition and deceit, like great graves, had swallowed up everything that was good. But the Lord appeared for His people and brought up the buried Truth of

God out of its grave, and once more in every part of the known world the name of Jesus Christ was lifted up and sound doctrine was preached! So was it in our own country.

When both the Establishment and Dissent had fallen into spiritual death we might well have said—"Can these bones live?" But Whitfield and Wesley were raised up by God and they prophesied to the dry bones, and up they stood—filled with the Spirit of God—"an exceeding great army." Let the crowds of Kingsdown and the multitudes on Kennington Common tell of the quickening power of Jesus' name! Decayed Churches can most certainly be revived by the preaching of the Word accompanied by the coming of the heavenly "breath" from the four winds. O Lord, send us such revivals now, for many of your Churches need them—they are almost as dead as the corpses which sleep around them in the graveyard. But while we admit this to be a very fitting accommodation of our text, yet we are quite convinced that it is not to this that the passage refers. It would be altogether alien to the Prophet's strain of thought to be thinking about the restoration of fallen zeal and the rekindling of expiring love. He was not considering the Reformation either of Luther or of Whitfield, or about the revival of one Church or of another. No, he was talking of his own people, of his own race and of his own tribe.

He surely ought to have known his own mind, and led by the Holy Spirit, he gives us as an explanation of the vision. Not—"Thus says the Lord, My dying Church shall be restored," but—"I will bring My people out of their graves and bring them into the land of Israel." With very great propriety, too, this passage has been used for the comforting of Believers in their dark and cloudy days. When they have lost their comforts, when their spiritual joys have drooped like withering flowers, when they have been no longer able to—"Read their titles clear To mansions in the skies," they have been reminded that God could return to them in Grace and mercy, that the dry bones could live and should live! Then they remember that the Spirit of God could again come upon His people—that even at the time when they were ready to give up all hope and lie down in despair, He could come and so quicken them, that the poor trembling cowards should be turned into soldiers of God and should stand upon their feet an exceeding great army! No grave of grief can hold the immortal joy of a Believer—on the third day it shall rise again, for, like the Lord who gave it, it shall never see corruption! Bone to his bone shall your comforts come together and an army of joys shall live in your soul. The passage certainly may be so used without violent wresting and might thus yield much comfort to the people of God.

But still we take the liberty of saying that this is not the drift of the Prophet and that we do not believe he was thinking of anything of the kind. We think that he was speaking only of his own people, his own "kinsmen according to the flesh." Once more. There is no doubt that we have in this passage a most striking picture of the restoration of dead souls to spiritual life. Men by nature are just like these dry bones exposed in the open valley. The whole spiritual frame is dislocated. The sap and marrow of spiritual life has been dried out of manhood. Human nature is not only dead, but, like the bleaching bones which have long whitened in the sun, it has lost all trace of the Divine life. Will and power have both departed. Spiritual death reigns undisturbed. Yet the dry bones can live! Under the preaching of the Word the vilest sinners can be reclaimed, the most stubborn wills can be subdued, the most unholy lives can be sanctified! When the holy "breath" comes from the four winds, when the Divine Spirit descends to own the Word, then multitudes of sinners as on Pentecost's hallowed day, stand up upon their feet—an exceeding great army—to praise the Lord their God. But, mark you, this is not the first and proper interpretation of the text. It is,

indeed, nothing more than a very striking parallel case to the one before us. It is not the case itself. It is only a similar one for the way in which God restores a nation is, practically, the way in which He restores an individual.

The way in which Israel shall be saved is the same by which any one individual sinner shall be saved. It is not, however, the one case which the Prophet is aiming at. He is looking at the vast mass of cases—the multitudes of instances to be found among the Jewish people of gracious quickening and holy resurrection. His first and primary intention was to speak of them and though it is right and lawful to take a passage in its widest possible meaning since, “no Scripture is of private interpretation,” yet I hold it to be treason to God’s Word to neglect its primary meaning and constantly to say—“Such-and-such is the primary meaning, but it is of no consequence and I shall use the words for another subject.”

The preacher of God’s Truth should not give up the Holy Spirit’s meaning! He should take care that he does not even put it in the background. The first meaning of a text, the Spirit’s meaning, is that which should be brought out first and though the rest may fairly spring out of it, yet the first sense should have the chief place. Let it have the uppermost place in the synagogue. Let it be looked upon as at least not inferior, either in interest or importance, to any other meaning which may come out of the text.

The meaning of our text as opened up by the context is most evidently, if words mean anything,

first, that there shall be a political restoration of the Jews to their own land and to their own nationality.

And then, secondly, there is in the text and in the context a most plain declaration that there shall be a spiritual restoration—in fact a conversion—of the tribes of Israel.

I. First, THERE IS TO BE A POLITICAL RESTORATION OF THE JEWS. Israel is now blotted out from the map of nations. Her sons are scattered far and wide. Her daughters mourn beside all the rivers of the earth. Her sacred song is hushed—no king reigns in Jerusalem! She brings forth no governors among her tribes. But she is to be restored! She is to be restored “as from the dead.” When her own sons have given up all hope of her, then is God to appear for her. She is to be reorganized—her scattered bones are to be brought together. There will be a native government again. There will again be the form of a political body. A State shall be incorporated and a king shall reign. Israel has now become alienated from her own land. Her sons, though they can never forget the sacred dust of Palestine, yet die at a hopeless distance from her consecrated shores. But it shall not be so forever, for her sons shall again rejoice in her—her land shall be called Beulah—for as a young man marries a virgin so shall her sons marry her. “I will place you in your own land,” is God’s promise to them. They shall again walk upon her mountains, shall once more sit under her vines and rejoice under her fig trees! And they are also to be reunited. There shall not be two, nor ten, nor twelve, but one—one Israel praising one God—serving one king and that one King the Son of David, the descended Messiah! They are to have a national prosperity which shall make them famous. No, so glorious shall they be that Egypt and Tyre and Greece and Rome shall all forget their glory in the greater splendor of the throne of David! The day shall yet come when all the high hills shall leap with envy because this is the hill which God has chosen! The time shall come when Zion’s shrine shall again be visited by the constant feet of the pilgrim—when her valleys shall echo with songs and her hilltops shall drop with wine and oil. If there is meaning in words this must be the meaning of this chapter! I wish never to learn the art of tearing God’s

meaning out of His own Words. If there is anything clear and plain, the literal sense and meaning of this passage—a meaning not to be spirited or spiritualized away—it must be evident that both the two and the ten tribes of Israel are to be restored to their own land and that a king is to rule over them. “Thus says the Lord God: Behold, I will take the children of Israel from among the heathen where they are gone and will gather them on every side and bring them into their own land: and I will make them one nation in the land upon the mountains of Israel. And one king shall be king to them all. And they shall be no more two nations, neither shall they be divided into two kingdoms any more at all.” I am not now going into millennial theories, or into any speculation as to dates. I do not know anything at all about such things and I am not sure that I am called to spend my time in such research. I am called to minister the Gospel rather than to open prophecy. Those who are wise in such things doubtless prize their wisdom, but I have not the time to acquire it, nor any inclination to leave soul-winning pursuits for less arousing themes. I believe it is a great deal better to leave many of these promises and many of these gracious outlooks of Believers to exercise their full force upon our minds without depriving them of their simple glory by aiming to discover dates and figures. Let this be settled, however, that if there is meaning in words, Israel is yet to be restored— “Yet not in vain—over Israel’s land The glory yet will shine. And He, your once rejected King, Messiah, shall be yours. His chosen Bride, ordained with Him To reign over all the earth, Shall first be framed, and you shall know Your Savior’s matchless worth. Then you, beneath the peaceful reign Of Jesus and His Bride, Shall sound His Grace and Glory forth, To all the earth beside. The nations to your glorious light, O Zion, yet shall throng, And all the listening islands wait To catch the joyful song.” But there is a second meaning here. I

II. SRAEL IS TO HAVE A SPIRITUAL RESTORATION OR CONVERSION.

Both the text and the context teach this. The promise is that they shall renounce their idols and, behold, they have already done so! “Neither shall they defile themselves any more with their idols.” Whatever faults the Jew may have, he certainly has not idolatry. “The Lord your God is one God,” is a Truth far better conceived by the Jew than by any other man on earth except the Christian. Weaned forever from the worship of all images of any sort, the Jewish nation has now become infatuated with traditions or duped by philosophy. She is to have, however, instead of these delusions, a spiritual religion—she is to love her God. “They shall be My people and I will be their God.” The unseen but Omnipotent Jehovah is to be worshipped in spirit and in truth by His ancient people. They are to come before Him in His own appointed way, accepting the Mediator whom their sires rejected. They will come into Covenant relation with God, for so our text tells us— “I will make a Covenant of peace with them,” and Jesus is our peace—therefore we gather that Jehovah shall enter into the Covenant of Grace with them—that Covenant of which Christ is the federal Head, the Substance and the Surety. They are to walk in God’s ordinances and statutes and so exhibit the practical effects of being united to Christ who has given them peace. All these promises certainly imply that the people of Israel are to be converted to God and that this conversion is to be permanent. The tabernacle of God is to be with them! The Most High is, in a special manner, to have His sanctuary in the midst of them forever more so that whatever nations may apostatize and turn from the Lord in these latter days, the nation of Israel never can, for she shall be effectually and permanently converted. The hearts of the fathers shall be turned with the hearts of the children unto the Lord their God and they shall be the people of God, world without end. We look forward, then, for these two things. I am not going to theorize upon which of them

will come first—whether they shall be restored first, and converted afterwards—or converted first and then restored. They are to be restored and they are to be converted, too. Let the Lord send these blessings in His own order and we shall be well content whichever way they shall come. We take this for our joy and our comfort that this thing shall be and that both in the spiritual and in the temporal throne, the King Messiah shall sit and reign among His people gloriously.

II. Now I come to the practical part of my sermon this evening—

III. THE MEANS OF THAT RESTORATION. Looking at this matter we are very apt to say, “How can these things be? How can the Jews be converted to Christ? How can they be made into a nation? Truly the case is quite as hopeless as that of the bones in the valley! How shall they cease from worldliness or renounce their constant pursuit of riches? How shall they be weaned from their bigoted attachment to their Talmudic traditions? How shall they be lifted up out of that hardness of heart which makes them hate the Messiah of Nazareth, their Lord and King? How can these things be? The Prophet does not say it cannot be. His unbelief is not so great as that, but at the same time he scarcely ventures to think that it can ever be possible. He very wisely, however, puts back the question upon his God—“O Lord God, You know.” Now some of you are very expectant about this tonight and you are expecting to see the Jews converted very soon, perhaps in a month or two. I wish you may see it as soon as your desires would date it. Others of us are not as optimistic and take a more gloomy view of a long future of woes. Well, let us both together come before God tonight and say, “O Lord God, You know. And if You know it, Lord, we will be content to leave the secret with You! Only tell us what You would have us do. We ask not food for speculation, but we do ask for work. We ask for something by which we may practically show that we really do love the Jew and that we would bring him to Christ.” In answer to this, the Lord says to His servants, “Prophecy upon these bones,” so that our duty tonight, as Christians, is to prophecy upon these bones and we shall then see God’s purpose fulfilled—when we obey God’s precept. I want you to observe that there are two kinds of prophesying spoken of here. First, the Prophet prophesies to the bones—here is preaching. And next, he prophesies to the four winds—here is praying. The preaching has its share in the work, but it is the praying which achieves the result—for after he had prophesied to the four winds and not before—the bones began to live. All that the preaching did was to make a stir and to bring the bones together, but it was the praying which did the work, for then God the Holy Spirit came to give them life!

Preaching and praying, then, are the two heads of this part of my sermon tonight and we will speak upon each briefly.

1. It is the duty and the privilege of the Christian Church to preach the Gospel to the Jew and to every creature. And in so doing she may safely take the vision before us as her guide. She may take it as her guide, first, as to matter. What are we to preach? The text says we are to prophecy and assuredly every missionary to the Jews should especially keep God’s prophecies very prominently before the public eye. It seems to me that one way in which the Jewish mind might be laid hold of would be to remind the Jews right often of that splendid future which both the Old and the New Testaments predict for Israel. Every man has a tender side and a warm heart towards his own nation and if you tell him that in your standard book there is a revelation made that that nation is to act a grand part in human history and is, indeed, to take the

very highest place in the parliament of nations—then the man’s prejudice is on your side and he listens to you with the greater attention. I would not commend, as some do, the everlasting preaching of prophesy in every congregation. But a greater prominence should be given to prophecies in teaching the Jews than among any other people. But still, the main thing which we have to preach about is Christ. Depend upon it dear Brethren, the best sermons which we ever preach are those which are fullest of Christ Jesus, the Son of David and the Son of God! Jesus the suffering Savior by whose stripes we are healed! Jesus able to save unto the uttermost—here is the most suitable subject for Gentiles. God has fashioned all hearts alike and therefore this is also the noblest theme for Jews. Paul loved his countrymen! He was no simpleton—he knew what was the best weapon with which to assail and overcome their prejudices and yet he could say, “I determined not to know anything among you save Jesus Christ and Him crucified.” Lift up the Messiah, then, both before Jew and Gentile. Tell of Mary’s Son, the eternal Son of God, the Man of Nazareth who is none other than the Incarnate Word, God made flesh and dwelling among us! Preach His hallowed life—the righteousness of His people. Declare His painful death—the putting away of all their sins. Vindicate His glorious Resurrection! The justification of His people. Tell of His ascent on high. His triumph over the world and sin! Declare His second advent, His glorious coming to make His people glorious in the Glory which He has won for them!

And Christ Jesus, as He is thus preached, shall surely be the means of making these bones live! Let this preaching resound with Sovereign mercy! Let it always have in it the clear and distinct ring of Free Grace. I was thinking as I read this chapter just now, that of all the sermons which were ever preached, this sermon to the dry bones is the most Calvinistic, the most full of Free Grace of any which were ever delivered. If you will notice it you will find that there is not an “if,” or a “but,” or a condition in it! And as for free will, there is not even a mention of it. It is all in this fashion—“Thus says the Lord God unto these bones: Behold, I will cause breath to enter into you and you shall live: and I will lay sinews upon you and will bring up flesh upon you and cover you with skin and put breath in you and you shall live. And you shall know that I am the Lord.” You see it is all “shalls,” and “wills,” and Covenant purposes. It is all God’s decrees declared and declared, too, as if there were no possibility of man’s resisting them. He does not say, “You dry bones, you shall live if you like. You shall if you are willing.” He does not say to them, “You shall stand upright and be an exceeding great army if it pleases you to consent to My power.” No, but it is, “I will,” and, “you shall.” As for will, it is altogether put out of the question, for how shall the dead have a will in the matter? And so, dear Friends, I would have the Gospel preached both to the Jew and the Gentile with a very clear and distinct note of free, Sovereign, almighty Grace. Man has a will and God never ignores that will—but by His almighty Grace He blessedly leads it in silken fetters. He never stops to ask that will’s consent when He comes forth upon His errands of effectual Grace. He wins that consent by the sweet persuasions of His own Omnipotent love. He comes arrayed in the robes of His Omnipotent Grace and the most hardened of rebels see at once such an attractive force in the love of God in Christ that with full consent against their ancient wills they yield themselves captives to the Grace of God! I do not believe that the Jews, or anybody else, will ever be converted as a usual thing by keeping back any of the Doctrines of Grace. We must have God’s Truth and the whole of it. And more distinct utterances concerning evangelical doctrines and the Grace of God are required both for Jews and for Gentiles. Preach, preach, preach, then—but let it be the preaching of Christ and the proclamation of Free Grace. The Church, I say, has a

model here as to the matter of preaching. And I am certain that she has also a model here as to her manner of preaching. How shall we preach the Gospel? Was Ezekiel to do what some of my hyper-Calvinistic Brethren say preachers ought to do—to warn the sinner, but never to invite him? Was Ezekiel to go and talk to these bones, but never say a word to them by way of command? Was he to explain the way of salvation but never bid them walk in it? No! After he had declared Covenant purposes, he was then to say, “Thus says the Lord, you dry bones live.” And so the message of the Gospel minister, when he has declared the purposes of Divine Grace, is to say to sinners, “Thus says the Lord, believe in the Jesus Christ! Trust Christ and you are saved!”

Whoever you may be, Jew or Gentile. Whether your speech is that of the land of Canaan or of a Gentile tongue. Whether you spring of Shem, Ham, or Japheth—trust Christ and you are saved! Trust Him, then, you dry bones, and live! Withered arm be outstretched! Lamé men, leap! Blind eyes, see! You dead, dry bones, live! The manner of our preaching is to be by way of command as well as by way of teaching. Repent and be converted, every one of you. Lay hold on eternal life. “Seek and you shall find. Knock and it shall be opened unto you.” “Believe in the Lord Jesus Christ and you shall be saved!” We have a model here, moreover, as to our audience. We are not to select our congregation, but we are to go where God sends us. And if He should send us into the open valley where the bones are very dry, we are to preach there. I trust that my Brethren of the Society for the Propagation of the Gospel Among the Jews will never confine their labors to the good Jew, the respectable Jew, the enlightened Jew—let them seek after him among the rest—but I hope they will also seek after the ignorant, the degraded, the poor and the fallen. The Church’s best harvests have generally been reaped among the poor. For every grain of wheat which has fructified upon the hillsides of wealth, thousands have sprung up to bring forth much fruit in the valleys of poverty and obscurity. “The poor have the Gospel preached to them”—this is the Gospel’s pride! The poor receive the Gospel—this is its success! Preach to the dry bones, then.

Do not say, “Such-and-such a man is too bigoted.” The case rests not with him, nor with his bigotry, but with God! These bones were very dry, but yet they lived. There is very little to choose, after all, between one man and another when all are dead! A little difference in the dryness does not come to much account when all are dead in sin. That some men are drunk and some are sober, that some men are debauched and some are chaste makes a very great difference in the moral and civil world. But very little difference, indeed, in the spiritual world, for there the same things happen to them both. If they believe not they shall alike be lost. And if they trust Jesus Christ they shall alike be saved! Let not, therefore, the greater viciousness of a people, or their greater hardness of heart, ever stand in our way—but let us say to them, dry as they are—“You dry bones, live.” And here, again, we have another lesson as to the preacher’s authority. If you will observe you will see the Prophet says, “Hear the Word of the Lord.” We are to go neither to Jew nor to Gentile upon our own errand, or bearing our own words. I have no right to command a man to believe this or that unless I am an ambassador of God. And then, with God’s authority to direct and empower me, I speak no longer as a man following his own wit but as the mouth of God. So let every one of us go, when we are trying to save souls, feeling the hand of God upon us, with a soul big with anxious thoughts and heaving high with earnest desires. Let us speak— “As though we never might speak again, As dying men to dying men,” taking hold upon God’s arm and beseeching Him to work by us and

through us for the good of men. Remember, Christian, however humble you may be—when you speak God’s Word—that Word has an authority about it which will leave a man without excuse if he rejects it. Always put to your fellow man the Truth of God which you hold dear—not as a thing which he may play with or may do what he likes with—or which is at his option to choose or to neglect as he sees fit. But put it to him as it is in truth—the Word of God.

And be not satisfied unless you warn him that it is at his own peril that he rejects the invitation and that on his own head must be his blood if he turns aside from the good Word of the command of God. Thus, we have, I think, all the directions which are necessary for us to preach.

And what this Society and every other Society which aims at the conversion of sinners has to do is to go and preach, preach, preach—not spending too much upon printing, nor upon schools, nor ecclesiastical buildings—but preaching the Word of God! For after all, this is the battering-ram which is to shake the gates of Hell and break its iron bars. God has chosen “the foolishness of preaching” that He might, by it, save those who believe! Preaching is the blast of the ram’s horn ordained to level Jericho and the sound of the silver trumpet appointed to usher in the jubilee. It is God’s chariot of fire for bearing souls to Heaven and His two-edged sword to strike the hosts of Hell. His ordained servants are at once warriors and builders, and the Word serves them both for spear and trowel. Preach, then, from morning till night—at every time and on all occasions, “the unsearchable riches of Christ,” and Israel shall yet live!

I cannot leave this point without noticing how the Prophet describes the effect of his preaching—there was a voice and there was a noise. Was this the noise of God’s voice going with man’s voice? Or was this the noise of the bones themselves creeping over one another? Does this represent opposition on the part of those preached to? Truly opposition is always a good sign! When you can get a man to oppose you, you may have some hope of him. If he has enough religious thought to try and refute what you bring before him, you may be thankful. Is this stir, then, the stir of opposition, or is it the stir of enquiry? Does not the creeping of the bones together represent the people coming together to hear, to talk with one another, to reason about Divine things? When the various muscles and the flesh come upon the bones, does this represent the appearance of certain converts, destined to be the leaders of others? Are these sinews and muscles the representatives of men who are to move the rest of the corporate body by-and-by? It may be so and we may expect to see, as Christ is preached among Jews or Gentiles, more and more stir and excitement—the people coming together in greater numbers and the whole mass fermenting by the force of the leaven. Anything is better than stagnation—of a persecutor I have quite as much hope as of a quiet despiser.

2. But now we come to speak of that in which you can all take a part. Perhaps you cannot take a part in preaching the Word, though I wish that you all could. And I covet for you all the best gifts. But in the second form of prophesying you can all take your share. After the Prophet had prophesied to the bones, he was to prophesy to the winds. He was to say to the blessed Spirit, the Life-Giver, the God of all Grace, “Come from the four winds, O Breath and breathe upon these slain, that they may live.” Preaching alone does little. It may make a stir. It may bring the people together. There is an attractiveness about the Gospel which will draw the people to hear it. And there is, moreover, a force about it which will excite them, for it is “quick and powerful and sharper than any two-edged sword.” But there is no life-giving power in the Gospel of itself apart from the Holy Spirit! The “Breath” must first blow and then these bones shall live! Let us betake ourselves much to this form of prophesying.

Brothers and Sisters in Christ, you who care for Israel, go before the Lord now and from now on in earnest, importunate prayer! Strive to be more than ever conscious of the utter indispensability of this matter. Feel that without Christ you can do nothing! In vain your society, your machinery, your committees, your secretaries, your collectors, your contributors, your missionaries without the Holy Spirit! Blow your trumpet and proclaim loudly what you have done—you have sown much—but you shall reap little unless you are trusting in the Spirit of God! There is always this danger to which we are exposed, though some, I know, think that it is a danger which does not exist—I mean the peril of looking to the strength or the weakness of the instrumentality and being either puffed up by the one or dejected by the other. You are enough for your work if God is with you! And if you are but a handful you are too many for your work if God is not with you. God never objects to human weakness—when He comes to work He prefers it—for it makes a platform for Divine power. What did He say to Gideon—“The people are too many for Me.” He did not say that they were too few. You never find a case in Scripture of God’s saying that the people were too few—it was, “The people are too many for Me.” Man’s strength is more in God’s way than man’s weakness. No, human weakness, inasmuch as it makes elbow room for God’s strength, is God’s chosen instrument! “Therefore will I glory in infirmities,” said the Apostle, “that the power of God may rest upon me.” Rest then, upon the Holy Spirit as indispensable and go to God with this for your cry, “Come from the four winds, O Breath and breathe upon these slain, that they may live.” Observe, Beloved, that this second prophesying of Ezekiel is just as bold and as full of faith as the first. He seems to have no doubt, but speaks as though he could command the wind. “Come,” says he and the wind comes. We need more faith in God. When we are engaged in any spiritual work we shall always find our success proportioned to our faith. Little faith, slender harvests! Much faith, plenteous sheaves! Little fishes come in slender numbers to Little-Faith’s net. But Strong-Confidence can hardly hold all the great fishes which load her boat. I will not ask for your society, or for you any further gift than greater faith, for, getting greater faith you have Divine strength and sure success. The Spirit always works with faithful men.

My dear Friends, the Spirit of God is poured out! He abides in His Church as the ever-present Comforter. We are not to look upon His influences as a gift which we cannot reach for He is here waiting to give us all we need. He dwells in the midst of His people and we have but to cry unto Him and He will manifest His mighty power and we shall have souls saved, both Jews and Gentiles! Let your prayer, then, be with a sense of how much you need it, but yet with a firm conviction that the Holy Spirit will most surely come in answer to your petitions. And then let it be earnest prayer. That, “Come from the four winds, O breath,” reads to me like the cry, not of one in despair, but of one who is full of a vehement desire gratified with what he sees, since the bones have come together and have been mysteriously clothed with flesh! And he is now crying passionately for the immediate completion of the miracle—“Come from the four winds, O Breath and breathe upon these slain, that they may live.” There is continual vehemence and force here—here is just that which makes a prayer prevalent. O, let us cry mightily unto God! We cannot expect to see great things unless we cry to Him—but we are only limited by our prayers. We are not straitened in Him! We are only straitened in ourselves. We might see greater things if we could but believe. All things are possible to him that believes, but as of old, the Lord Jesus cannot do many mighty things nowadays because of our unbelief. We hamper the arm of Grace! We do, as it were, restrain the Almighty energy.

O for greater faith to believe that nations may be born in a day! That multitudes may

be turned unto God at once—and we shall yet see it—see what our fathers never saw and what our imaginations have never dreamed! We shall leap from victory to victory, marching on from one triumph to another until we meet the all-glorious Savior! Charging enemy after enemy and routing army after army, we shall go on, conquering and to conquer until we salute Him who comes upon the white horse of triumph followed by all the armies of Heaven!

Brethren, be of good courage in your work of faith and labor of love for it is not and shall not be in vain in the Lord. I address some tonight, I know, who have no interest in what I have been saying for they are not subjects of Messiah, themselves. Remember, faith is a sign of your allegiance to Him. Trust Christ and you are saved! Trust Jesus Christ and you are delivered from Divine wrath and from the power of your natural passions. The Lord grant you a resurrection tonight, O you who are dead in sin, and His name shall have all the praise! Our friends here have for some little time been in a small way assisting this Society by their contributions. They, therefore, are well acquainted with it. I have not time this evening to enter into details about it, but I may just say that this Society has for a long time done a good work among the Jewish people. And I ask you to contribute to this among other good works as you feel moved to do whenever opportunity occurs.

Adapted from The C.H. Spurgeon Collection